

ת"פ 51428/09/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו טיר ע"י, האדי אבו טיר ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 51428-09-20 מדינת ישראל נ' אבו טיר(אחר/נוסף) ואח'

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מוחמד אבו טיר ע"י עו"ד עבד דראושה
2. האדי אבו טיר ע"י עו"ד וסים דכואר

הנאשמים

גזר דין - נאשם מס' 2

רקע

נאשם מס' 2 (להלן: **הנאשם**) הורשע על פי הודאתו בעבירת פציעה.

שני הנאשמים הם אחים ואחותם נשואה לאדם בשם מופיד (להלן: **המתלונן**). ביום 16.9.20 התקשרה האחות לנאשם מס' 1 (להלן: **מוחמד**) והלינה באזניו על כך שהמתלונן נוהג לחזור לבית בשעות מאוחרות. מוחמד התקשר למתלונן והעיר לו על כך שאינו מסייע לאשתו במלאכות הבית וחוזר בשעות מאוחרות, השיחה בין השניים הידרדרה לקללות, ובסופה אמר המתלונן למוחמד שיבוא אליו ויראו "מי מזיין את מי".

לאחר מכן הגיעו שני הנאשמים לצור באהר, ופגשו במתלונן. מוחמד תפס את המתלונן בבגדיו והכה אותו באגרופים. המתלונן פגע במברג אותו אחז בידו של הנאשם ואז פצע הנאשם את המתלונן באמצעות חפץ חד בבטנו ובחזהו וכן פצע אותו מאחורי אוזן ימין וגרם לו לחתך אשר הצריך תפרים.

הודאת הנאשם באה במסגרתו של הסדר טיעון, על פיו הנאשם השיב לאישום בכתב, כפי שפורט למעלה, והמאשימה הסתפקה בתשובה זו. לעניין העונש הוסכם בין הצדדים, כי המאשימה תעתור להשית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים והנאשם יטען כפי הבנתו.

להשלמת התמונה אוסיף, כי נאשם מס' 1, מוחמד אבו טיר, כופר במיוחס לו ומשפטו מתנהל לפני. אדגיש בהקשר זה, כי חזקת החפות עומדת לנאשם מס' 1 ותיאור העובדות שלמעלה מבוסס על תשובתו של הנאשם ונוגע לחלקו בלבד, ואילו ההתייחסות לחלקו של מוחמד היא רק לצורך גזירת ענשו של הנאשם ואין בה ללמד על גיבוש עמדה ביחס לאשמתו של מוחמד.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טענה, כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם הוא מאסר, לתקופה שבין שנה לשלוש שנים. לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכללן גילו הצעיר, הודאתו והעדר הרשעות קודמות, בקשה להשית עליו 15 חודשי מאסר, מאסר מותנה, פיצוי למתלון והתחייבות להמנע מעבירה.

ב"כ הנאשם טען, כי המנעות המאשימה מלהעמיד לדין את המתלון מהווה אכיפה בררנית המצדיקה הקלה משמעותית בעונשו. לשיטתו, מהעובדות בהן הודה עולה כי המתלון הוא מחולל הארוע, והנאשם פעל תחת הגנה עצמית, מכיוון שרק רצה להגיע עם אחיו לפגוש במתלון ולברר את דבריו.

לעניין התסקיר ביקש להדגיש, כי הנאשם קיבל לפני שירות המבחן אחריות למעשים, כפי שפורטו בתשובתו לאישום, וכך יש לבחון את דבריו לקצין המבחן.

לאור אלה ביקש להשית על הנאשם עונש החופף את ימי מעצרו, ולא מעבר לכך.

מתחם העונש ההולם

הנאשם הגיע עם מוחמד לפגוש במתלון, לאחר שיחה טעונה בין השניים במהלכה הוחלפו קללות, ובסופה הזמין המתלון את מוחמד לראות "מי מזיין את מי". במהלך המפגש תפס מוחמד את המתלון והכה אותו, המתלון פגע בידו של הנאשם באמצעות מברג שהיה בידו, ובתגובה פצע אותו הנאשם באמצעות חפץ חד באזנו, בבטנו ובחזהו והמתלון נזקק לתפרים.

מדובר בהתנהגות בריונית ואלימה, אשר לא ניתן להגיב עליה בסלחנות או סובלנות. לא ניתן לקבל כי הדרך לפתרון סכסוך משפחתי תעבור דרך חדר מיון.

אכן, עובדות האישום מלמדות כי שיחת הטלפון בין המתלון ומוחמד היתה טעונה ובסופה נפרד המתלון ממוחמד בהזמנה לבוא ולהתעמת איתו - אך מוחמד והנאשם היו אמורים לסרב להזמנה ולא להגיע למפגש, שמראש ברור היה שיהיה אליים. משכך, התקשיתי לקבל את הטענה כי הנאשם התגונן מפני המתלון, כאשר הנאשם בחר להענות להזמנה של המתלון להגיע לעימות אליים איתו.

הנאשם גם לא ביסס את טענתו, כי המנעות המאשימה מלהעמיד לדין את המתלון מהווה אכיפה בררנית פסולה. אמנם מתשובת הנאשם לאישום עולה כי כאשר הותקף המתלון על ידי מוחמד הוא פגע בידו של הנאשם במברג שהיה בידו, אך לא ברור מה היה מהלכם המדויק של הדברים והתשתית הראייתית כלפי המתלון לא נפרשה לפני במלואה - ועל כן אין בידי לקבוע כי המנעות המאשימה מלהגיש כתב אישום נגד המתלון נבעה ממניעים לא ענייניים או מהווה רשלנות קיצונית. על נאשם הטוען לאכיפה בררנית רובץ נטל לסתור את חזקת תקינות פעולת הרשות ובמקרה שלפני הנאשם רחוק מכך.

ועם זאת, בקביעת מתחם העונש אביא בחשבון כי להגעת שני הנאשמים למפגש עם המתלון קדמה התגרות של המתלון במוחמד, וכי המתלון שהזמין את השניים להתעמת איתו. גם אם המתלון קיבל יותר מאשר ביקש, יש לתת משקל לכך שהוא יזם את העימות. כמו כן אתן משקל לכך שהנאשם נלווה למוחמד, ולכך שעל פי העובדות המוסכמות, מוחמד היה הראשון להכות את המתלון ואילו הנאשם פצע את המתלון לאחר שהמתלון פגע בידו באמצעות מברג.

מנגד, אבטא בקביעת המתחם גם את העובדה כי הנאשם פצע את המתלונן באמצעות חפץ חד והמתלונן נזקק לתפרים בשל פציעתו.

בהביאי בחשבון את כל אלה, מתחם העונש ההולם הוא מאסר לתקופה שבין שנה לשנתיים וחצי.

נסיבות שאינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 2001, רווק, קודם למעצרו עבד בעסק משפחתי בתחום הבניה. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם ניהל עד מעצרו חיים נורמטיביים ותקינים וכי גדל ברקע תקין, ללא אירועים מיוחדים או נסיבות יוצאות דופן.

הנאשם קיבל אחריות למעשיו בפני שירות המבחן, והסברו היה כי הוא ומוחמד הותקפו על ידי קבוצה של אנשים מזוינים בנשק קר, והוא חש סכנה לחייו ולחיי אחיו. מהתסקיר עולה, כי הנאשם מצדיק בדרך זו את התנהלותו וחש שנעשה לו עוול בעצם העמדתו לדין. עוד עלה, כי נערכה סולחה בין הצדדים, והנאשם יישר את ההדורים עם גיסו, המתלונן.

שירות המבחן העריך, כי ברקע המעשים נטיה של הנאשם להתנהגות אימפולסיבית מבלי לבחון את השלכות המעשים, וכן קשר הדוק מדי של הנאשם עם בני משפחתו ורצון לזכות בהערכתם בכל מחיר, לצד תפיסה נורמטיבית שגויה של דרכי פתרון סכסוכים.

מנגד, השירות התייחס לכך שמדובר באדם צעיר, שניהל אורח חיים נורמטיבי עד למעצרו ולכך יש לו יכולת וכוחות להמשיך כך.

שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות וצו מבחן לשנה ולשלו במסגרת המבחן בקבוצה טיפולית המיועדת לאנשים שעברו עבירות אלימות, על מנת שירכוש כלים לשליטה בכעסים והצבת גבולות. מהתסקיר עולה, כי מדובר בקבוצה שמטרתה זיהוי דפוסי התנהגות אימפולסיביים, המעניקה כלים להתמודדות נורמטיבית עם מצבי דחק.

דין והכרעה

מכלול שיקולי הענישה פועל לזכותו של הנאשם: מדובר באדם צעיר, שבעת ביצוע המעשים היה כבן 19 ותפקד באופן תקין ונורמטיבי, עד אשר המעצר קטע את מסלול חייו. כמו כן, הנאשם קיבל אחריות למעשיו והביע עליהם צער. אני ער לכך שקיים פער בין הסברים שמסר הנאשם לשירות המבחן ביחס לרקע למעשים מושא האישום ובין עובדות תשובתו לאישום, ולכך שהנאשם מוצא צידוקים שונים למעשיו אך עדיין עולה מהתסקיר כי הנאשם מבין את הפסול שבמעשיו, מביע עליהם חרטה וברור לו שהיה עליו לפעול אחרת.

המלצת שירות המבחן, לשלב את הנאשם בהליך טיפולי, נראית לי הולמת את נסיבות המקרה, וניתן לקבל את הערכת שירות המבחן, כי השתתפות בקבוצה טיפולית עשויה לתת לנאשם כלים להתמודדות נורמטיבית בעתיד עם מצבי דחק דומים.

לאור מכלול הנסיבות ולאחר לבטים, ראיתי להמנע מלהטיל על הנאשם מאסר ולהסתפק בהטלת מאסר מותנה. שיקול

מרכזי אותו הבאתי בחשבון הוא, כי הנאשם עצור תקופה של כשבעה חודשים. לו הייתי גוזר על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של שנה, כי אז לאחר ההקלות והקיצורים להם זכאי אסיר, יתרת המאסר בה אמור היה לשאת היתה קצרה ביותר - אך מנגד לא היתה אפשרות להטיל עליו צו מבחן. משכך, למרות שמהבחינה הפורמלית העונש אותו אגזור על הנאשם חורג מהמתחם, מהבחינה המעשית התקופה בה שהה הנאשם במעצר כמעט שקולה למאסר לתקופה של שנה - עונש הנמצא בתחתית המתחם לו עתרה המאשימה, והמבטא נכונה את חומרת מעשיו.

לאור האמור למעלה, גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. ששה חודשי מאסר בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות שהיא פשע.
- ב. ששה חודשי מאסר בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות שהיא עוון.
- ג. צו מבחן לשנה תחת פיקוח שירות המבחן. הנאשם מוזהר שאם לא יעמוד בתנאי הצו יגזר דינו מחדש.
- ד. פיצוי למתלונן בסך 3,000 ש"ח. הסכום ישולם עד יום 1.6.21.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום

ניתן היום, א' אייר תשפ"א, 13 אפריל 2021, בנוכחות הצדדים.